

[Starcke.]

som findes i hvert eneste Menneske, kun paa den Maade faar man fri Udvikling for Intelligens, for Initiativ og for Energi.

I den forløbne Tid er mere og mere blevet lagt ind under Staten, og jo mere der bliver lagt ind under Staten, des værre er det blevet i vort Samfund; Sporene skræmmer, vi har faaet Funktionarisme i Stedet for Funktionalisme, og hele den offentlige Planøkonomi har vist sig ikke at have noget hverken med Plan eller med Økonomi at gøre. Det er kun Erhvervslivet selv, Menneskene selv, som kan lægge en forstandig Plan og føre en forstandig Økonomi. Faderen til de gamle franske Fysiokrater, den gamle Franskmand Quesnay, har sagt det, saa hele Problemet ligger der i en Nødde-skal. Han siger: Hvert enkelt Menneske kan bedre skønne over, hvad der er til hans egen Fordel, end en hvilken som helst anden, hvem denne Interesse er fuldkommen lige-gyldig.

Det er netop dette: at lægger man Arbejdets Organisation, Arbejdernes Lønninger og Fastsættelse af Priser, Ordning og Regulering paa alle mulige Omraader ind under Staten, ind under Embedsmændene, saa kan man have en saa fremragende og god Embedsstand, det skal være, saa vil alligevel Embedsstanden aldrig have den samme Interesse, som de enkelte Mennesker ude i Erhvervslivet har det. Selve Frihedens Forudsætning er, at Menneskene har Adgang og Frihed til Arbejdet, at de har Ret til en ordentlig Løn og Ret til at beholde den Løn og til med den at gøre, som det passer dem.

Der snakkes saa meget om Beskæftigelsespolitik, at det gælder om at skabe Beskæftigelse og Beskæftigelse. Hvad er Meningen med Beskæftigelse? Meningen med Beskæftigelse er dog Produktion. Og hvad er Meningen med Produktion? Meningen med Produktion er, at den skal tjene Forbruget. Produktionen, Beskæftigelsen og Omsætningen har alene den Mening at forbedre og forøge det menneskelige Forbrug, men Mennesket er i Stand til at renoncere paa en Del af sit Forbrug for at investere dette i nye Produktionsmidler for i Fremtiden at faa et endnu højere Forbrug. Men Forudsætningen for, at alle disse Processer kan udfolde sig inden for Samfundet, er, at det fundamentale Grundlag for Menneskelivet og Samfundslivet, nemlig Arbejdspladsen, Jord og andre Raastoffer, Omverdenen og dens Varer, frigøres, saa Menneskene, Arbejderne og Arbejdsgiverne kan faa Adgang dertil.

Den Spænding, som nu findes mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, kommer ikke af, at Arbejdere og Arbejdsgivere har nogen naturlig Modsætning i deres Interesser. I Virkeligheden har de fælles Interesser i at faa produceret saa mange Varer som muligt. Det skal indrømmes, at imellem Arbejdsgiverne findes der en Del, der, foruden selve deres Funktion som Arbejdsgivere, ogsaa har Interesse som Monopolister. Og det skal ogsaa indrømmes, at inden for Arbejderne findes der en lille Gruppe, som har en Interesse i at stimulere Arbejdernes Appetit paa Understøttelser i Stedet for social Retfærdighed og Frihed. Men det, der er Aarsagen til, at Arbejdere og Arbejdsgivere hidses op mod hinanden, det er dette, at der sidder to meget store Rovdyr i vort Samfund og sluger en Hovedpart af det, som Arbejdere og Arbejdsgivere i Fællesskab producerer.

Vi har en Monopolkapital i Danmark, som ikke præsterer Arbejde i Forhold til det, den tilegner sig, en Værdi, som er kapitaliseret i Øjeblikket til mellem 12 og 14 Milliarder Kr. Vi har en Række af Statsfunktioner, hvor Funktionærerne, Statens Omraade og Statens Omkostninger, er vokset og vokset til det groteske. De danske Embedsmænd og Funktionærer er nogle af de dygtigste og mest veluddannede, der findes i Verden, de er nogle af de hæderligste og mest ubestikkelige. De er dygtige, men de er dyre, og de er særligt dyre, fordi en meget stor Del af Embedsstanden ikke producerer; den skal ernæres af Arbejdere og Arbejdsgivere ude i Produktionen.

Det vil sige, at bliver man ved at oprettholde paa den ene Side Særrettighederne og Monopolernes store Milliardkapitaler, og udvikler man paa den anden Side Statens stadig voksende Funktionærapparat, saa skal Udgifterne til disse to Ting udredes, før der bliver noget til Arbejdsgivere og Arbejdere at dele.

Nu har vi hørt Ordførerne for alle 6 ærede politiske Partier tale i Dag om denne Konflikt mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, og de er alle gaaet som Katte uden om den varme Grød, som ærede Katte, som udmærkede Katte, men der er ingen af dem, der er gaaet til Problemets Kærne: hvorfor opstaar disse Arbejds konflikter i vore Samfund? Naar den højtærede Statsminister ønsker, at der skal optages Realitetsforhandlinger paa sagligt Grundlag for at undgaa disse Konflikter i Fremtiden, saa haaber jeg, at det ikke blot bliver en Diskussion om, hvorvidt man skal ophøje Forligsmandens Mæglingforslag til Lov eller man skal gaa Voldgiftsvejen i Fremtiden, men at man ogsaa sætter